

РЕШЕНИЕ

№ 1444

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5630** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на И. Д. Н. от [населено място], чрез пълномощника му - адв.Р. от САК, срещу Решение № 2153-21-191/28.04.2022г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалбата на И. Д. Н. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 15.06.2015г., като неоснователна. С посоченото Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г., издадено от длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ в ТП на НОИ С. – град, е възобновено административното производство по заявление № МП-133432//11.11.2014г. и отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на И. Д. Н..

В жалбата се твърди, че разпореждането е немотивирано, неправилно и незаконосъобразно. Развити са съображения, че административния акт е лишен от фактически и правни основания за издаването му, като изводите в него не са основани на никакви доказателства, вкл. и по отношение на доводите за възникнали съмнения в достоверността на представените документи за осигурителен стаж и доход за посочените в същите периоди. Поддържа се, че тези документи са официални документи и се ползват със задължителна материална доказателствена сила, а административния орган не разполага с компетентност за извършване на действия за установяване на достоверността им, още повече, че същите са издадени в период отпреди над 20 години. Твърди се, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасява и правото да се обори съдържанието на издадени официални документи,

каквито са трудовите книжки и удостоверенията УП-2. Възразява се и за неправилно приложение на нормата на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, с твърдението, че разпоредбата не дава правомощия на административния орган да оспорва представените официални документи, а предвижда, че същите следва да бъдат зачетени по отношение на удостоверенията в тях осигурителен стаж и доход. Жалбоподателят се позовава и на прекратяването на прокурорска преписка № 17 672/2019г. по описа на СГП, с доводи, че И. Н. не е сред лицата по чл.243 ал.4 от НПК, както и че отношение на документите, установяващи осигурителния му стаж и доход, не е установена неистинност.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Р., който поддържа жалбата. В позиция по същество моли съдът да отмени решението на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с решението разпореждане и да върне преписката на пенсионния орган с указание за зачитане на осигурителния стаж и признаване на жалбоподателя на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 2014г. Акцентира върху изявлението си в заседанието на 31.01.2023 г., че жалбоподателя няма да се ползва от документи Образец УП-3 с №302-3, издаден на 16.10.2002 г., както и частично от записа в трудовата книжка по отношение на стаж, заверен от ДФ „С.“ за същия период. Поддържа, че представените от И. Н. документи във връзка със заявлението му за отпускане на пенсия не са били обект на прокурорска проверка и по никакъв начин прокуратурата не се е произнесла относно тяхната нередовност.

Ответникът се представлява от юриконсулт П., която оспорва жалбата. В открито производство по чл.193 от ГПК оспорва представените от жалбоподателя документи, удостоверяваща трудов стаж в Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“, свързани с удостоверяване на осигурителен стаж и доход, като моли съдът да приеме оспорването за доказано. Представя писмени доказателства. В позиция по същество моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, по доводи, развити подробно в представени писмени бележки. Аргументира неистинност на документи, установяващи стаж на жалбоподателя в Ж. „Г.Д.“ – удостоверение образец УП-30 и трудова книжка, както и в документи, издадени от ДФ „С.“ – удостоверение обр.УП-3, УП-13 и УП-15. С оглед изхода на спора моли за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Със заявление с вх.№ МП 133432/11.11.2014г. (л.13) жалбоподателят И. Д. Н. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на пар.4 ал.1 от КСО. Към заявлението жалбоподателят представил документи, удостоверяващи необходимият му стаж и за категория труд, съгласно изискванията на чл.40 от НПОС (л.14), сред които трудова книжка (ТК) № 1408, издадена от Ж. „Г.Д.“ (л.29-34), Удостоверение образец УП -30 с № 204/29.12.1989г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ С. (л.21), Удостоверение образец УП-3 № 302-3/16.10.2002г., издадено от ДФ „С.“ (л.36-38), както и Удостоверение № ОА-ЕУП 13-646/20.10.2014г. и Удостоверение № ОА-ЕУП 15-1500/20.10.2014г., последните две удостоверения, издадени от Архивохранилище към ТП на НОИ С. – град и Удостоверение № УП-2 №1, издадено от „Емин Телефон“ ЕООД [населено място].

С Определение № [ЕГН]/99 от 12.12.2014г. (л.26-27), във връзка с подаден сигнал от осигурителя ДФ „С.“ – С. за установяване на неистинността на предадени в отдел

„Осигурителен архив“ на ТП на НОИ разплащателни ведомости, установяващи придобит стаж за първа категория труд при този осигурител, до произнасянето на органите, до които е подаден сигнала относно автентичността на отчетната документация, административното производство по заявлението на жалбоподателя е спряно.

С Разпореждане № [ЕГН] от 15.06.2015г., и след извършена проверка от контролен орган в ТП на НОИ, е възобновено административното производство по заявление с вх.№ МП 133432/11.11.2014г. на жалбоподателя И. Д. Н. и отказано отпускането на пенсия за ОСВ. От длъжностното лице по ПО е прието, че вписаният в Трудова книжка № 1408, издадена от Ж. „Г.Д.“ осигурителен стаж от СО „Вагоностроене“ за периода 01.01.1990г. – 31.12.1999г. не следва да бъде зачетен, тъй като към датата на заверката на стажа в трудовата книжка този осигурител не съществува, доколкото СО „Вагоностроене“ е с прекратена дейност от 26.05.1989г., а и за периода на отразения трудов стаж след 31.12.1996г., за който осигурителите са длъжни да подават данни в Регистъра на осигурените лица (Р.), в посочения регистър за жалбоподателя не са подадени данни.

По отношение на представеното Удостоверение образец УП-3 № 302-3/16.10.2002г., издадено от ДФ „С.“, удостоверяващо осигурителен стаж за периода 01.01.1990г. – 31.12.1999г., с посочен за ДФ „С.“ БУЛСТАТ[ЕИК], е извършена проверка в Търговския регистър (ТР), при която е установено, че с този ЕИК ДФ „С.“ е пререгистрирана служебно от 15.06.2011г., т.е. към момента на издаване на удостоверението обр. УП-3, фирмата съществува регистрирана в Единния класификатор на фирмите под друг номер.

При тези констатации, от пенсионния орган в разпореждането е изведен извод, че не е доказано по безспорен начин, че жалбоподателят е полагал труд в ДФ „С.“ за отразения период в представените удостоверение и трудова книжка. По отношение на същия осигурител - ДФ „С.“ е установено и че липсва правоприемство между ДФ „С.“ и Вагонен завод „Червено знаме“ [населено място]. Прието е за установено, че Вагонен завод „Червено знаме“ [населено място] има за правоприемник „Трансвагон“ АД, при което дружество се съхраняват ведомостите на работниците на Вагонен завод „Червено знаме“ [населено място] от 1963 г. до момента. С оглед на тези констатации и наличието на възраст от 57 години, 6 месеца и 24 дни на И. Н. към 11.11.2014г., както и при съобразяване с изискване за осигурителен стаж от трета категория от 37 години и 8 месеца, какъвто И. Н. не притежава, пенсионния орган, на основание чл.68 ал.1 и 2 от КСО, е отказал отпускането на пенсия за ОСВ.

След издаването на Разпореждане № [ЕГН] от 15.06.2015г., жалбоподателят И. Н. сезирал три пъти Административен съд София – град с доводи за бездействие на директора на ТП на НОИ С. – град:

С исковата молба срещу НОИ, за заплащане на обезщетение за претърпени от него вреди в размер на 60 000 лева - имуществени и неимуществени по адм.д. № 7571/2019г. Исковата молба е върната и производството по делото е прекратено с влязло в сила определение.

С искова молба срещу Национален осигурителен институт, с която е предявил искове за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв. и неимуществени вреди в размер на 22 600 лв., произтичащи от незаконосъобразно и неоснователно бездействие на директора на ТП на НОИ С.-град, което очевидно нарушава правото на Европейския съюз по адм.д. № 574/2020г. Исковата молба е

върната като недопустима и производството по делото е прекратено с влязло в сила определение.

С искова молба за претърпени неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., произтичащи от незаконосъобразно според ищеца бездействие на директора на ТП на НОИ С. град, което се изразява в непроизнасяне в срок, по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО, по подадената от И. Д. Н. жалба с вх. № 1012-21-640/25.11.2015 г. срещу разпореждане № 510417/200/7620 от 15.06.2015 г. на ръководителя по ПО в ТП на НОИ С. град по адм.д. № 1569/2020г. С влязло в сила определение от 23.01.2021г. исковата молба е върната като недопустима и производството по делото е прекратено.

С оспореното Решение № 2153-21-191/28.04.2022г. на Директора на ТП на НОИ - С. град жалбата на И. Н. срещу разпореждането за отказ да му бъде отпусната пенсия за ОСВ е оставена без уважение, като неоснователна. В посоченото решение, директорът на ТП-НОИ-С.-град е обсъдил всички доказателства, събрани в пенсионното производство и извел правни изводи по отношение на достоверността на представените удостоверения и вписванията в трудовата книжка на жалбоподателя, правилността на незачитането на удостоверения в тях и в трудовата книжка стаж, като обсъдил подробно начина на вписванията в посочените документи, разминаванията на отразеното в тях относно издателя им, с отразеното в печатите, положени върху подписите на длъжностното лице, което ги е издало, като извел извод, че същите не представляват годни писмени доказателства, установяващи осигурителен стаж и доход в спорните периоди.

Във връзка с вписванията в трудовата книжка за стажа в Ж. „Г.Д., установяващи, че И. Н. е започнал работа при тежки и вредни условия на труд на длъжност „износвач на гореща шлака в леярен цех“ на възраст от 16 години, 1 месец и 1 ден, в решението директора на ТП на НОИ е посочил, че в чл.112 от КТ (отм.) от 1951г. съществува забрана на работници и служители до 18 години да се възлагат особено тежки и вредни за здравето им работи, каквито е определил, че представлява дейността на „износвач на гореща шлака в леярен цех“. Развил и доводи, във връзка със стажа на жалбоподателя в ДФ „С.“ от 01.01.1990г. до 31.12.1999г. в размер на 10 години, първа категория труд, удостоверен с Удостоверение обр.УП-302-3/16.10.2002г, свързани с посочения в удостоверението БУЛСТАТ[ЕИК], който не е съществувал към момента на издаване на удостоверението, тъй като към този момент фирмата е имала служебно издаден ЕФН [ЕГН], при което посочил, че документа е антидатиран и са налице основателни съмнения в достоверността му. Обсъдил е подробно и реквизити от съдържанието на документа, вкл. и по отношение на издаването му на основание Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, тъй като това заглавие на наредбата е от 01.01.2003г., а удостоверението е издадено преди тази дата - на 16.10.2022г. Констатирал е и разминаване в наименованието на фирмата в печата, при което обосновал извод, че се касае за издаване на документ от различни осигурители, при липса на доказателства за идентичност помежду им, като в заключение е приел че правилно пенсионния орган не е зачел удостоверения в този документ, както и в останалите, подробно посочени в решението документи, осигурителен стаж.

В съдебно заседание, проведено на 03.11.2022г., процесуалният представител на ответника, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, е оспорил истинността на официални документи, представени от жалбоподателя, а именно на: Трудова книжка /ТК/ № 1408, издадена на 18.05.1973г. от Ж.„Г. Д.“ – С., Удостоверение образец УП-30 № 204/29.12.1989г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С., досежно стажа в Ж.

„Г.Д.“, както и на Удостоверение обр.УП-3 № 302-3/16.10.2022г., издадено от ДФ „С.“. В същото заседание пълномощника на жалбоподателя е заявил, че ще се ползва от тези документи.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин се установява следното:

Относно Трудова книжка /ТК/ № 1408, издадена на 18.05.1973г. от Ж. „Г. Д.“ - С. и Удостоверение образец УП-30 № 204/29.12.1989г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С., съдът приема за установено, че в ТК е вписан както спорния стаж в Ж. „Г. Д.“ С. така и стаж в СО Вагоностроене за периода 01.01.1990г. – 31.12.1999г.

Заверката на стажа в ТК на вписванията на стр.10-11 е за стаж, положен на длъжност „износвач на гореща шлака в леярен цех“, която длъжност, видно от нормата на чл.112 от КТ от 1951 г.(отм.), съгласно която се „забранява да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи“, като тежка и вредна за здравето му, с оглед на факта, че същият към 18.05.1973г., която дата е посочена като начална дата на трудовия му стаж на тази длъжност, е бил на 16 и един месец години, не е могъл да заема.

По отношение на вписания на стр.14 до 19 стаж в СО Вагоностроене, съдът съобрази следното:

Съгласно Решение № 50 на МС от 1989 г. от обнародването в ДВ на регистрацията на ДФ „Транстехника“ прекратяват дейността си: СО „Вагоностроене“, Железопътен завод „Г. Д.“, Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод - Д., Завод за трамваи - С., Предприятие за изграждане на материална база - С., всички от СО „Вагоностроене“. Регистрацията е осъществена с решение № 27/25.04.1989г. на СГС, което е обнародвано в ДВ бр.40/26.05.1989г. (л.118-120). Съдът приема за доказано, че трудовата книжка в тази ѝ част установява полагането на труд в несъществуващ осигурител, доколкото в книжката осигурителя е посочен с наименование СО „Вагоностроене“, съществуването на който към датата на издаване на ТК и полагането на труд при този осигурител за посочения период (1990-1999г.), е обективно невъзможно.

В съдържанието на удостоверение обр.УП-30 № 204/29.12.1989г., е посочено, че е издадено от Железопътен завод – С. (л.159-162). С т.2 от Решение № 50/1989г. на Министерски съвет (л.65-67), от обнародването в ДВ на решението за регистриране на фирма „Транстехника“ се прекратява дейността на различни правни субекти, сред които и Ж. „Г.Д.“. Държавна фирма „Транстехника“- С., в изпълнение на Решение № 50/1989г. на Министерски съвет, е регистрирана в СГС с решение № 27/25.04.1989г., което е обнародвано в ДВ бр.40/26.05.1989г. (л.118-120). Следователно, към 29.12.1989г. Железопътен завод – С. вече не съществува като правно-организационна структура, доколкото дейността му е прекратено, считано от датата на обнародване в ДВ на решението за регистриране на фирма „Транстехника“.

Предвид изложеното, съдът намира за доказано обстоятелството, че за периодите от 18.05.1973г. до 01.06.1975г. и от 01.06.1975г. до 19.03.1976г., вписани в ТК като стаж в ЖП Завод Г. Д. - С., както и в периодите 18.05.1973г. – 19.03.1976г. и от 10.04.1978г. до 29.12.1989г., вписани като трудов стаж на длъжност износвач на гореща шлака в леярен цех, в удостоверение УП-30 № 204/29.12.1989г., са налице несъответствия в наименованието на предприятието, в което е придобит трудовия стаж, посочено като издател на документите, с наименованието на същото,

съществуващо в правния мир към посочената дата на издаване на документите.

По тези съображения и на основание чл.194 ал.3 от ГПК, съдът приема, че Трудова книжка № 1408, издадена на 18.05.1973г. от Ж. „Г. Д.“ - С. и Удостоверение образец УП-30 № 204/29.12.1989г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С., не отразяват вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателя, т.е. са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото. По отношение на стажа на жалбоподателя в ДФ „С.“ БУЛСТАТ[ЕИК], за периодите от 01.01.1990г. до 31.12.1999г., удостоверен с Удостоверение обр.УП-3 № 302-3/16.10.2002г., издадено от ДФ „С.“ (л.36). Производството по оспорване на този документ е открито с протоколно определение от 03.11.2022г. и след двукратно направено и вписано в съдебния протокол изявление от страна на жалбоподателя, чрез пълномощника му, че желае да се ползва от този документ. При оспорване истинността на документ, нормата на чл. 193, ал. 2 от ГПК изисква насрещната страна да заяви дали ще се ползва от него, т.е. изявлението на насрещната страна е задължителна предпоставка за откриване на производството и значението ѝ е свързано с преценката дали да се открие производството. При изявление на страната, че няма да се ползва от документа, производството не се открива и документа се изключва от доказателствата по делото.

В настоящия случай изявлението на жалбоподателя, че няма да се ползва от документа е направено след откриване на производството, в следващото провело се заседание и след като от страна на ответника са ангажирани писмени доказателства във връзка с производството по оспорване на документа. Предвид изложеното съдът приема изявлението като ирелевантно за вече откритото производство по реда на чл.193 от ГПК.

С Решение от 03.01.1997г. по т.д. 10131/1992г. на СГС е обявена неплатежоспособността и открито производство по несъстоятелност на ДФ „С.“, като решението е влязло в сила на 16.04.1997г. (л.69-71). Обстоятелството, че фирмата е обявена в несъстоятелност не е посочено в удостоверението. Според доклада от 07.04.1997г. на синдика, съдържащ се в делото по несъстоятелност, и представен по настоящото дело, липсват отчетни документи, като в т.1 на стр.4 от доклада е посочено, че „ Поради липсата на каквато и да е документация ” на фирмата „не може да се даде обективно и категорично заключение за неплатежоспособността на длъжника“. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност,“архивата е унищожена“.

На следващо място, от информацията, представена по делото от Агенция

по вписването (л.81-82) се установява, че ДФ "Строймашинжинеринг" е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 17.06.2011 г., като от тази дата е получила служебен код по БУЛСТАТ [ЕИК], а до този момент дружеството се е идентифицирало с ЕФН, а не с БУЛСТАТ или ЕИК. В случая, датата на издаване на процесния документ - 16.10.2002г., значително предхожда датата на пререгистрацията. От горното съдът обоснова извод, че посоченото несъответствие обосновава неистинността на Удостоверение обр.УП-3 № 302-3/16.10.2002г., като документ, издаден от ДФ "Строймашинжинеринг" и на основание чл.194 ал.3 от ГПК същият, при успешно проведеното оспорване, следва да се обяви за неистински и изключи от доказателствата по делото.

По отношението на представените удостоверение УП-15 № ОА-ЕУП15-1500/20.10.2014г. и УП-15 № ОА-ЕУП15-1501/20.10.2014г., издадени от Архивохранилище на ТП на НОИ С. – град (л.20-21). Вписванията в двете удостоверения сочат, че същите са издадени въз основа на разплащателни ведомости, намиращи се в Архивохранилище на ТП на НОИ, удостоверяващи стаж на жалбоподателя в периода 01.01.1990г. – 31.12.1992г. и от 01.01.1997г. – 31.12.1999г. в ДФ С. [населено място] – п. Червено знаме [населено място].

От приетите по делото доказателства се установи, че подобен осигурител не съществува, тъй като ДФ С. [населено място] не е правопреемник на п. Червено знаме [населено място], както и жалбоподателят няма стаж в п. Червено знаме [населено място]. Съобразно информацията в писмо № 11-941/15.11.2022г. на "Трансвагон" АД Б. (л.122) в разчетно-платежните ведомости, които дружеството съхранява, като правопреемник на ВЗ "Червено знаме" не се съдържат данни за И. Д. Н. за периода 01.01.1990г. – 01.01.2000г.

В съдебното производство е прието като доказателство Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 13.12.2023г. на Софийска градска прокуратура по ДП № 207/2016г. по описа на Слествен отдел при СТП, водено за престъпление по чл.316 вр. с чл.308 ал.1 от НК и по чл.316 вр. с чл.311 ал.1 от НК. В съдържанието на постановлението не се установява жалбоподателя, нито представените от него документи към заявлението му за отпускане на пенсия, поради което съдът не го цени като източник на доказателства, относими към предмета на делото.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието

на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Към датата на подаденото заявление за отпускане на пенсия за ОСВ - 11.11.2004г. И. Д. Н. е на възраст 57 години, 6 месеца и 24 дни. Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е приело, че жалбоподателят няма навършена възраст от 63 години и 8 месеца към 2014г. и необходимия стаж от 37 години и 8 месеца от трета категория за придобиване право на пенсия за ОСВ по реда на чл.68 ал.1-2 от КСО, както и не притежава осигурителен стаж, положен при условията на първа или втора категория труд, за да придобие право на пенсия.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/200/15.06.2015г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-3 от КСО и пар.4 ал.1 от ПЗР на от КСО.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При анализ на тази разпоредба се налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 30, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че разпореждането е немотивирано. Съдържанието му позволява ясно да се разберат доводите на пенсионния орган, довели до отказ за отпускане на пенсия за ОСВ при условията на първа или втора, както и трета категория труд.

Съдът намира за неправилно становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на

работника. По отношение на трудовия му стаж в ДФ „С.“ и на трудов стаж в СО Вагоностроене жалбоподателя е представил ТК № 1408. За удостоверяване на трудов стаж жалбоподателят представил и Удостоверение образец УП-30 № 204/29.12.1989г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С., както и Удостоверение обр.УП-3 № 302-3/16.10.2002г., издадено от ДФ „С.“.

Оспорването на тези документи бе успешно проведено от страна на ответника, като на основание чл.194 ал.3 от ГПК, по мотиви, изложени по горе в настоящето решение, съдът прие документите за неистински и като такива те се изключват от доказателствата по делото.

Съдът не кредитира и удостоверения трудов стаж в удостоверение УП-15 № ОА-ЕУП15-1500/20.10.2014г. и удостоверение УП-15 № ОА-ЕУП15-1501/20.10.2014г., издадени от Архивохранилище на ТП на НОИ С. – град.

Съгласно разпоредбите на Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприемник, разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприемник, какъвто е случаят с ДФ „С.“ се урежда с Наредбата. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприемник; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ, не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Сам по себе си акта на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна

доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

Ведомостите за заплати на ДФ „С.“ са били приети през 2013 г. - 2014 г., с ППП № 4641/20.06.2014г., съгласно реда, установен с Инструкция №5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик, като предвид заличаването на фирмата през 2012 г. проверки от контролните органи на ТП на НОИ-С. град не са били извършени.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град с което е оставена без уважение жалбата на И. Д. Н. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г., издадено от длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ в ТП на НОИ С. – град са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на И. Д. Н. се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА, на основание чл.194 ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК, неистинността на Трудова книжка № 1408, издадена на 18.05.1973г. от Ж. „Г. Д.“ - С. на И. Д. Н. и я изключва от доказателствата по делото.

ПРИЗНАВА, на основание чл.194 ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК, неистинността на и Удостоверение образец УП-30 № 204/29.12.1989г., издадено от Ж. „Г. Д.“ – С. и го изключва от доказателствата по делото.

ПРИЗНАВА, на основание чл.194 ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК, неистинността на Удостоверение обр.УП-3 № 302-3/16.10.2002г., издадено от ДФ „С.“ и го изключва от доказателствата по делото.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Н. срещу Решение № 2153-21-108 от 17.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от Х. Н. жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/233 от 31.08.2018 на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА И. Д. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 200 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
След влизане в сила на решението, на основание чл.194 ал.3 от ГПК, препис от решението, ведно с копия от документите, признати за неистински, да се изпратят на Софийска районна прокуратура.

СЪДИЯ: